

KAUNIS PROLETAARITYTTÖ ELI UNELMIEN LILJA

Kohosi päällä kumpuen
tuo lilja puhtois,
avaten silmän hohtoisen
päin sinitaivasta.

Niin sattui laakson kulkija
kummulle silmäämään
ja tunsi kummaa lumoa
hän kohta sydämessään.

Hän luokse liljan kiiruhti
rohkeena hurmassaan
ja lempirinnoin katseli
kukkaista, armastaan.

Sen lehdille soi suutelon.
— Mutt' lilja kuiskaili:
Mä olen orpo, osaton,
mun säästä varttani.

Ja hän ei taittaa hennokaan
vaan toivoo: ylväsnä
kantakoon kauno kukkia
hymyten päivässä. —

Mutt' hänen täytyy rientää pois.
Tok' kummun unelmaa
tuot' ei hän sielustansa vois
milloinkaan unhoittaa.

Folktribunen 1910
(ruotsiksi.)

Työläisnaisen kevätlehti. 1912.